

Նար-Դոս

Սև փողերի տոկոսը

Նոր էր մթնել, որ պատավ Մարանը պատրաստվեց քնելու, թեև գիտեր, որ մինչև կեսգիշեր շուտուճուճ պիտի գար անկողնում լվաներից և պատավական անքնությունից: Դեռ բավական լույս էր, որ գցել էր տեղաշորը: Միշտ այդպես էր անում, որ գիշերվա մթան մեջ նեղություն չտա իրեն: Նավթ չուներ, որ վառեր:

Պատկելուց առաջ մոտեցավ խրճիթի պուճախին, ձեռքով շոշափեց և տեսավ, որ հավերը նստած են թառին, թեև շատ լավ գիտեր, որ նրանք ամբողջ օրը հարևան հավերի և աքլորների հետ ամբողջ թաղը տակնուվրա անելուց հետո երեկոյան, սովորական ժամին, եկել թառել էին իրենց տեղը: Երբեք չէր կարող հանգիստ տեղաշոր մտնել, մինչև որ չստուգեր հավերի ներկայությունը, որովհետև նրա ապրուստի համարյա միակ աղբյուրն ու հույսը այդ երկու հատիկ հավն էր, որոնց սիրում և խնամում էր իր աչքի լույսի պես: Հավերը ձու էին ածում, պատավ Մարանն այդ ձվերը տանում էր թաղի մանրավաճառի մոտ և փոխում հացի կամ կուտի հետ: Այդպիսով հավերը համ իրենց էին պահում, համ պատավ Մարանին:

Հավերը նրա ձեռքի շոշափումից շարժվեցին և կոկոռց արձակեցին: Այնուհետև պատավը կատարեց իր սովորական աղոթքը, երեսն անկանոն կերպով խաչակնքելով՝ երեք անգամ ծունր դրեց խրճիթի խորդուբորդ հատակի վրա, ինչ-որ մոմռալով քթի տակ, հետո հանվեց և պառկեց: Խոնավ անկողինը մի անախորժ սարսուռ ազդեց նրա ցամաքած մարմնին. նա կուչ եկավ և վերմակը քաշեց գլխին: Ու մտածումնքները՝ տխուր ու անմխիթարական, նորից պաշարեցին նրան:

Մենակ, մեն-մենակ էր ապրում պատավ Մարանն այդ կիսախարխուլ խրճիթում, որ մարդուց մնացած միակ հարստությունն էր: Վաղուց, շատ վաղուց էր մեռել մարդը, որ մի հարբեցող խարազ էր: Մեռել էր շատ հիմար կերպով, մի անգամ գիշերով լավ կոնժած, բայաթի երգելով տուն գալիս ընկել էր փողոցում գլխի ծածկը փլած արտաքնոցի հորը և մինչև հանելը խեղդամահ եղել գագերից: Չնայելով, որ կինը շատ քիչ լավ օր էր տեսել նրա ձեռքին, բայց և այնպես երկար ժամանակ սուգ էր անում նրա համար և այժմ էլ առանց խոր հոգոց հանելու չէր կարողանում հիշել նրան, ախր ինչ էլ որ լիներ, էլի այն ժամանակ մի կենդանի շունչ կար մոտը, թեև ծեծ ու հայհոյանքով բայց պահող-պահպանող ուներ:

Ճիշտ է, այժմ ուներ մի որդի, բայց նա էլ փուճ-փճանալու մեկն էր, գող ու շիբգիր, որ օրերով ու շաբաթներով տան երես չէր տեսնում, մորը չէր նայում, այնպես որ եղած-չեղած մեկ էր:

Որդու փճությունը թունավորել էր պատավ Մարանի առանց այն էլ թշվառ կյանքը: Քանի-քանի անգամ արցունքն աչքերին փորձ էր արել խրատելու Արտեմին, որ հեռանա վատ ճանապարհից, մի գործի կաշի, պսակվի, օրինավոր տունուտեղ դնի, օրինակ էր բերում հարևան Օսանի տղա՝ թաբախ ման ածող Ցականին, որ նրա հասակակիցն էր և կարգին ընտանիք էր պահում, բայց հենց առաջին խոսքի վրա Արտեմն այնպես չռել էր նրա վրա իր ահարկու աչքերը, այնպես բղավել նրա վրա, որ խեղճ պատավն իսկույն ձայնը փորն էր գցել:

«Ա՛խ, որդի, որդի... հառաչեց պատավ Մարանը և շուտ եկավ մյուս կողքի վրա, էս հավերն էլ որ չունենամ, յարաբ ի՞նչ կրլի իմ չարեն»:

Օրամեջ կամ երկու օրը մի անգամ վերցնում էր հավերի ածած ձուն և գնում թաղի մանրավաճառի մոտ, որը գանազան մանրուքի և մրգեղենի հետ հաց էլ էր ծախում, օգտվելով այն հանգամանքից, որ թաղում հացթուխ չկար:

Բաղդո շան, էրկու ձվի հաց տա՛ս, ասում էր նա խնդրական եղանակով:

Մանրավաճառը ձվերը մեկ-մեկ շարժում էր ականջի մոտ:

Էս մեկը լակ ա, Մարան նանի, ասում էր նա կատակով:

Վո՛ւյ, չէ, Բաղդո ջան, ըսօր են ածել: Ես ըսկի լակ ձու կունենա՞մ:

Մարան նանի, ի՞նչ կանես, որ հավերիդ ձվամանը չորանա, շարունակում էր կատակ անել մանրավաճառը, մի ֆունտ հաց կշռելով:

Վո՛ւյ, մի՛ ասի, Բաղդո ջան: Աստո՞ճ, ոչ անի, էլ իմ պահողն ո՞վ կըլի:

Բա տղեդ:

Տղիս էրեսը սևանա, ըսկի տեսնում ե՞մ, որ:

Սակայն, իհարկե, տարին տասներկու ամիս երկու հավի ձվով ապրել չէր կարելի: Աշխարհը չէր չորացել, կային բարի հարևաններ, որոնք երբեմն-երբեմն չէին խնայում իբեճ տաք կերակրից նրան էլ բաժին հանելու, կամ ուրիշ բանով օգնելու: Ինքն էլ, որքան ներում էին ուժերը, բուրդ էր մանում, առավոտից մինչև երեկո ածխավաճառի խանութում նստած՝ ածուխի մրոտ, ծակծկած տոպրակներ կարկատում: Հավերից մեկը շարժվեց և քնաթաթախ մի խուլ կոկոռց արձակեց:

Չա՛ն, ջա՛ն, մատաղ, ջա՛ն, արտասանեց պառավ Մարանը և հորանջեց:

* * *

Կեսգիշերից բավական անցել էր:

Երկար տանջվելուց հետո Մարանը նոր էր խոր քնի մեջ ընկել, երբ հանկարծ ինչ-որ դրնգորնգոց արթնացրեց նրան: Վախեցած բարձրացրեց գլուխը և նայեց մթության մեջ:

Գուռը ծեծում էին, ըստ երևույթին, բռունցքով ու ոտով, և այնպես պինդ, որ դռան հետ խրճիթն էլ ամբողջ շարժվում էր տեղից:

Ո՞վ ա, կանչեց պառավը լեղապատառ:

Չահրումար ու չոռ ա, բաց արա, էլի՛ լավեց տղամարդու մի հուժկու ձայն, և խրճիթը նորից դրնգաց դռանն իջեցրած ոտի մի կատաղի հարվածից:

Արտե՞մ... Ա՛յ քու սիրտը շնեռնի, լեղիս ճաքեց, ասաց պառավը, վեր կացավ, մթության մեջ խարխափելով մոտեցավ դռանը և, հագիվ գտնելով սողնակը, բաց արավ:

Գարնանային պարզ գիշեր էր: Դռան առջև կանգնած էր մի պարթև երիտասարդ, գդակը ձեռին:

Էսքան թրխկթրխկացնում եմ, չես իմանո՞ւմ, գոռաց նա մոր վրա:

Քնով ի անցել, Արտեմ ջան, խեղճ-խեղճ պատասխանեց մայրը:

Այ, ընենց քնով անցնես, որ էլ վեր չկենաս, ասաց Արտեմը և, լայն շեք տալով, ներս մտավ: Ճրագ վառի, հրամայեց նա:

Նավթ չունենք, Արտեմ ջան:

Բա մթնումն ես նստո՞ւմ:

Բա ի՞նչ:

Գիժ ա անտեր մունդոհիկը՞: Տո, Էրկու գրոշի նավթն ի՞նչ ա, որ չես առնում:

Էրկու գրոշի տվողն էլ դու ես, որ չես տալի ո՞րդիան առնեմ, վրա բերեց պառավը մի քիչ վրդովված:

Հավերդ սատկել ե՞ն, էլ ձու չեն ածո՞ւմ:

Պառավը հանկարծ վառվեց:

Եքա տեղդ ըտեղ սարի պես կանգնած, անխոս թռչունքին ես ասո՞ւմ, կանչեց նա գայրագին: Մերդ եմ, հալից-ջանից ընկած, տարի ա անց կենում, Էրեսիս մտիկ չես տալի, էլի մենձ սրտովը դու ե՞ս: Ամոթ էլ ա քաշի, է: Հավերս ինձ հաց են տալի, դո՞ւ ինչ ես տալի, որ հըլա սատկացնում էլ ես:

Դե, շատ մի՛ ճղճղա, թե չէ, որ, սպառնաց Արտեմը և մոտեցավ նրան:

Որդին հասակով բարձր էր մորից գրեթե կրկնակի: Պատավն իր գլխի վերև տեսավ մթության մեջ փայլող երկու ահարկու աչքեր և օդի մեջ քարացած մի բռունցք: Միևնույն ժամանակ նրա քթովը դիպավ գինու ծանր հոտը:

Դե, ի՞նչ անեն, Արտեն ջան, ասաց նա մորից խեղճացած: Միրոս մղկտաց, որ...

Սա՛սդ, գոռաց մորից Արտենը: Գնա տեղաշորս գցի:

Պատավը սուս ու փուս շտապեց նրա հրամանը կատարելու: Մթության մեջ խարխափելով և տնքտնքալով մի կերպ գցեց Արտենի անկողինը:

Արտենը ձեռաց հանվեց և պառկեց: Պառկելուն պես սկսեց խոնփացնել:

Էէ՛, ես էլ կասեն որդի ունեն ու ապրում եմ, է՛լի, աշխարքի երեսին: Վայ իմ օրին, վա՛յ, հառաչեց Մարանը և մորից մտավ անկողին:

Ծեգը հեռու չէր: Փոքրիկ պատուհանի մութ ապակիները սկսեցին որոշակի երևալ, խրճիթը սկսեց քիչ-քիչ լուսավորվել:

Հավերը շարժվեցին թառի վրա, մեկը մյուսի հետևից բարձրացան ոտների վրա, թափահարեցին թևերը, սկսեցին կտուցներով քորել թևերի և կրծքի տակ, հետո վզներն երկարացրին դեպի ներքև, նայեցին դեսուդեն, ցնցելով մսեղ, կարմիր կատարները, և հանկարծ ահագին կոկոռցով ցած թռան, օդի մեջ ցանելով իրենց թափվող փետուրները:

Պատավը, որ լուսադենին մորից քնով էր անցել, աչքերը բաց արեց, տնքտնքալով վեր կացավ և հագավ իր սև լաթերը:

Հավերը մոտեցան նրան և սկսեցին ավելի բարձր կոկոռալ:

Հա՛, հա՛, ձեր աչքն էլ կարեն, էս ա, տալիս եմ, փնթփնթաց պատավը և ուզում էր մոտենալ կուտի տոպրակին, բայց հանկարծ կողմնակի մի հայացք ձգելով քնած որդու վրա, տեսավ վերմակը մի կողմ է ընկել և նրա մազոտ կուրծքը բաց է մնացել: Մոտեցավ և զգուշորեն վերմակի ծայրը քաշեց նրա կրծքին:

Չնայելով հավերի բարձրաձայն կոկոռցին, Արտենը խոր քնած էր:

Մի քանի րոպեից հետո հավերը, կուտն արդեն կերած, ջուր խմած, ուզում էին դուրս գալ: Պատավր մեկ-մեկ տապ-տապ արեց, ճկոացրեց և վերցրեց տեսնելու՝ ձու ունե՞ն, թե ոչ: Այնուհետև դուռը բաց արեց և դուրս թողեց նրանց:

Օրն արդեն ճաշ էր դառել, որ Արտենը զարթնեց: Անկողնի մեջ նստած նա դեռ ճնկոտաց, ճրթճրթացնելով թիկունքի և մեջքի ոսկորները, մատների խաղերը կոտրատեց, հետո ոտները կախեց թախտից և սկսեց ծանր ու բարակ հագնվել, անդադար հորանջելով:

Չայ չունե՛նք, հարցրեց մորը, որը դուրսը դռան շենքին նստած, ինչ-որ լաթ էր կարկատում:

Հա, ոնց չէ, հեգնեց պատավրը, հրեդ սամավարը քլթքլթում ա, չայ-շաքար էլ որ դրկել էիր, հրեն փտում ա թարերումը:

Արտենը ծիծաղեց:

Բա որ ըտենց ա, նանի, ես, էս ա, գնում եմ մի գրվանքա չայ առնեն, մի գլուխ էլ շաքար, թե գործլի էլ չունես, մի բեռ էլ գործլի:

Տնագը քու գլխին գցի, քու, պատասխանեց պատավրը:

Առավոտը հրեն Մարգարանք ին կանչել, որ մի թաս չայ խմեն: Որ ամոթ չես քաշում, ի՞նչ ասեն:

Արտենը հոնքերը կիտեց, վեր կացավ, նախ մի, հետո մյուս ոտը դրեց թախտի վրա, խնամքով դարսեց երկարաճիտ չուստերի ծալերը, հետո վերցրեց խելադան և սկսեց երեսը լվանալ ուղղակի հատակի վրա, ոտներն իրարից հեռու դարսած: Երեսը գրպանի աղլուխով սրբելուց հետո, գրպանից հանեց մի կոտրած սանր, սանրեց մազերը, առանձին խնամքով ոլորեց ճակատի վրա թողած երկար խոպոպիկը, հետո առավ գդակը, թափ տվեց ձեռքով, ծուռ դրեց ծոծրակին և դիմեց դեպի դուռը: Դռան մոտ կանգ առավ հանկարծ և նայեց կարկատանի վրա կոացած մոր մեջքին: Ու նորից տրամադրվեց կատակ անելու:

Լավ, նանի, չայ խո չտվիր, ասաց:

Գնա հրեն տրախտիրը՝ չայ էլ կխմես, արաղ էլ, պատասխանեց պառավը, առանց գլուխը կարկատանից բարձրացնելու:

Վա՛յ, նանի, նանի, գրողը քեզ տանի, կանչեց Արտեմը ծիծաղելով, լայն շեք տվեց մոր վրայով և դուրս գնաց: Հը, ի՞նչ ես քիթ ու մոռոթդ հավաքել, ասաց, հանկարծ կանգնելով մոր առջև. ուզո՞ւմ ես, լոթիանա փող բախշեմ:

Փող ունես, տար արգանով քեփ արա, ինձ խի՞ կտաս, քրթմնջաց պառավը միշտ գլուխը կախ կարկատանի վրա:

Չայ գիդի, նանի, աչքդ ոնց վախեցել ա: Այ թե չեմ տա: Արտեմը ձեռքը կոխեց սև սատինի արխալուղի գրպանը և սկսեց դրամները շխկշխկացնել գրպանի մեջ, պառավի՛ ախորժակը գրգռելու համար: Հը, տա՞մ:

Դրամների շխկշխկոցը, հիրավի, իր մոզական ազդեցությունն ունեցավ պառավի վրա: Նա կարկատանը մի կողմ դրեց և ձեռքերն աղերսագին մեկնեց դեպի որդին.

Վույ, տու, տու, Արտեմ ջան, քեզ մատաղ ըլի նանը: Արտեմը մի բուռ սև ու սպիտակ դրամներ հանեց գրպանից և այս անգամ սկսեց շխկշխկացնել բռան մեջ:

Տա՞մ, ասում ես:

Պառավը մի քիչ բարձրացավ նստած տեղից՝ ձեռքերը միշտ պարզած դեպի որդին.

Արտեմ ջան, արևիդ մեռնի նանը, հենց իմանաս ժամի դռանը նստած մի աղքատ եմ:

Լավ, որ տամ, ի՞նչ կանես:

Պառավը շտապով վեր կացավ:

Ա՛յ ինչ կանեն, Արտեն ջան: Առաջ մի քիչ բուրդ կառնեն, թե՛ կմանեն, գուլպա կգործեն քեզ հմար էլ, ինձ հմար էլ: Եննա սապուն կառնեն, կլվանամ քու փոխնորդն էլ, իմն էլ: Եննա նավթ կառնեն, որ գիշերը գաս՝ վառեն: Եննա չայ-շաքար կառնեն, մի քիչ էլ գործի, որ առավոտը վեր կենաս, չայ խմացնեն: Եննա...

Վա՛-վա՛, է՛, շհատա՞վ, բացականչեց Արտենը:

Ո՞նց հատնի, Արտեն ջան, քիչ պակասություն ունե՞նք, ասաց պառավը: Հըլա հավերի կուտը շասեցի: Բա պանիրը, քանի վախտ ա սրտով պանիր են ուզում:

Պանիր չէ, հա՛, բիշկեթ-կատլետ չես ուզի՞, ասաց Արտենն այս անգամ արդեն առանց կատակի: Անտեր մունդոիկ, դորթ խո փող չեն կտրում: Դե, փեշդ բաց արա ու ընչ որ կտամ, ձեն շհանես, թե չէ...

Պառավը մի քայլ մոտեցավ որդուն և փեշը դեմ արեց աչքերն անհամբեր տնկած նրա ձեռքին:

Արտենը բաց արեց բուրը, մեկ-մեկ ջուկեց սպիտակ դրամները, գրպանն ածեց և մնացած սև փողերը թափեց մոր փեշը:

Հը՛, էլ շասես, թե փիս տղա ունես:

Վո՛ւյ, չէ՛, չէ՛, լավն ես, լավը, Արտեն ջան: Վո՛ւյ, արևդ ապրի, Արտեն ջան: Վույ, խնդաս ու մխիթարվես, Արտեն ջան:

Պառավը նորից նստեց դռան շենքին, գոգը բաց արեց և սկսեց համրել դրամները: Ուրախությունից ձեռքերը դողում էին:

Արտենն ինքն ուրախացել էր նրա ուրախության վրա: Նա պազեց մոր առջև և ժպտերես նայեց նրա դեմքին:

Հը՛, տվի՞, թե չէ, հարցրեց:

Տվի՛ր, տվի՛ր, Արտեն ջան: Վո՛ւյ, դու շատ ուրախանա, ոնց որ ինձ
ուրախացրիր:

Արտենը ծիծաղեց, թեթևակի խփեց մոր ծնկանը, վեր թռավ պագած տեղից և
հեռացավ լայն ու չափավոր քայլերով, որի ժամանակ նրա շալի չուխայի ծանր
փեշերը ծափ էին տալիս երկարաճիտ չուստերին:

* * *

Անցավ մոտ երկու շաբաթ:

Պառավ Մարանն ապրում էր էլի այնպես, ինչպես առաջ: Արտենի տված
փողերն ինչքան էլ որ խնայողաբար էր ծախսել, էլի շատ շուտ էին հատել:
Պառավը գարմանում էր, որ այդ փողերով ոչ մի փոփոխություն չէր կատարվել
իր կենցաղի մեջ: Նրա ստացած միակ շոշափելի օգուտն այն էր, որ այդ
ժամանակամիջոցում տասը տասնհինգ ձու էր ետ գցել թուխս նստեցնելու
համար:

Մի օր Արտենը կրկին եկավ: Սովորաբար, երբ տունը միտն էր գցում, գալիս էր
կեսգիշերից անց, շատ անգամ լուսադեմին, բայց այս անգամ այնքան վաղ եկավ,
որ պառավ Մարանը դեռ անկողին չէր մտել: Այդ բանը խիստ գարմացրեց
պառավին:

Արտեն ջան, հիվանդ խո չե՞ս, հարցրեց նա անհանգստացած:

Արտենը չպատասխանեց:

Մարանը խրճիթի կիսախավարի մեջ աշխատեց լավ դիտել որդու դեմքը, բայց
ոչինչ չկարողացավ տեսնել, բացի այդ դեմքի խավար ուրվագծից: Շտապեց
լամպը վառել: Հետո մոտեցավ որդուն:

Արտենը երեսնիվեր պառկել էր թախտի վրա, ձեռները գլխի տակ դրած:

Պառավը խոնարհվեց նրա դեմքի վրա և վախեցավ: Արտենի դեմքը սաստիկ
մռայլ էր, աչքերը պլպլում էին. երևում էր, որ խիստ վատ տրամադրության մեջ

Էր:

Արտեն ջա՞ն, շնչաց մայրը:

Հը՛, հանկարծ մոնչաց Արտենն իր հուժկու ձայնով և աչքերը ոլորեց մոր վրա:

Ընչի ես ըտենց, հարցրեց պառավը երկյուղով:

Մի՛ խոսացնի, թե չէ՛ Էս ջգրած սրտովս մի քացի կտամ, որ տեղնուտեղդ քանհոգի կրլես, արտասանեց Արտենը հանդարտ, քայց սարսափ ազդող ձայնով և նույնիսկ քարձրացրեց ոտը:

Մայրը կծկվեց և սուս ու փուս հեռացավ:

Տիրեց երկարատև լռություն:

Ճրագի լույսից և խոսակցության ձայներից հավերը գարթել էին: Թառի վրա նստած, պլզել էին իրենց կլորիկ աչքերը և ըստ երևույթին, հետաքրքրված ճրագի անսովոր լույսից, դեսուդեն էին նայում:

Պառավը, թախտի ծայրին կուշ եկած, մտածում էր, թե ի՞նչ էր պատահել Արտենին: Հիշեց անցյալից մի դեպք, երբ որդին նույն տրամադրությամբ տուն էր եկել, քայց այն ժամանակ պատճառը չծածկեց, ասաց, որ դումար խաղալիս շատ փող էր տարվել: Երևի հիմա էլ այդպիսի մի բան կար, մտածեց պառավը և ուզեց մխիթարել որդուն:

Արտեն ջան, նավթը քու բաշխած փողովն եմ առել, ա՛յ, ասաց նա, տեսնելով, որ որդին մտածմունքի մեջ խորասուզված, մռայլ հայացքով անթարթ նայում է լամպին: Արտենը ձայն չհանեց:

Քանի՛ վախտ ա առել եմ, հա՛, քեզ հմար էի պահում, որ գաս՝ վառեն, ավելացրեց պառավը:

Արտենը դարձյալ լուռ մնաց:

Քիչ չայ-չաքար էլ եմ առել, առավոտը չայ կխմացնեն, նորից խոսեց պառավը:

Արտենն անշարժ պատկած էր միշտ միևնույն դրության մեջ: Կարծես չէր էլ լսում մորը:

Պատավի սրտին դիպավ, որ որդին ոչ մի ուշադրություն չի դարձնում իր խոսքերին:

Թ՛ե քունդ տանում ա, ասա տեղաշորդ գցեն, ասաց նա նեղացած, երկար լռությունից հետո:

Արտենը պատասխանելու տեղ մութաքան քաշեց գլխի տակ, կուռը գցեց երեսի վրա, և մի քանի րոպեից հետո լսվեց նրա խոնկոցը:

Մարանը հին, կեղտոտ մթելով ծածկեց նրան գգուշորեն, որ քունը չխանգարի, լամպը հանգցրեց, կատարեց իր սովորական աղոթքը և անկողին մտավ:

«Էդ ա, փողերն էլի տանուլ ա տվել», վճռեց սա մտքունը դարդակալած: Այնինչ՝ հույս ուներ, թե որդին առավոտյան նախորդ անգամվա պես փող կտա իրեն:

Ծեզը նոր էր բացվում, փոքրիկ պատուհանի մութ ապակիները նոր-նոր սկսել էին պարզվել, երբ հավերի օտարոտի կոկոռը հանկարծ զարթեցրեց պատավին: Նա գլուխն արագ բարձրացրեց և նայեց թառի կողմը, այնտեղ մթնշաղի մեջ նրա քնաթաթախ աչքերին հագիվհագ նշմարելի եղավ մարդու մի սև ուրվագիծ:

Էդ ո՞վ ես, աղաղակեց պատավը սաստիկ վախեցած և մեքենաբար նստեց անկողնում:

Մարդու ուրվագիծը շարժվեց դեպի դուռը լսվեց սողնակի չրխկոցը: Դուռը բացվեց: Մարդու ուրվագիծը մի վայրկյան երևաց վաղորդյան դալուկ լույսի մեջ և չքացավ: Դուռը բաց մնաց: Հավերի կոկոռը լսվեց դրսից և հանկարծ լռեց:

Պատավին թվաց, թե երագի մեջ է, նա վրա ընկավ և դողդողացող ձեռքերով սկսեց շոշափել Արտենի պատկած տեղը թախտի վրա: Տեղը դատարկ էր: Խելագարի պես թռավ թախտից և վագեց դեպի թառը: Թառը նույնպես դատարկ էր: Վա՛յ, քու սիրտը չմեռնի, Արտեն՛մ, էս ի՛նչ արիք, ճչաց պատավը և, շտապով դերիան գցելով գլխին, դուրս ընկավ:

Ու հևալով, անդադար սայթաքելով սկսեց վագել ամայի փողոցի երկարությամբ, առանց գգալու, որ սուր-սուր խճաքարերը ծակում են իր չորիկ-մորիկ մերկ ոտները: Հետո, այլևս չկարողանալով շունչը ետ բերել, կանգ առավ, նստեց հենց այնտեղ, փողոցի մեջտեղը, և սկսեց թակել ծնկներն ու լալ առանց արտասուքների: Արտենը չքացել էր:

1890